ÎNCEPUTUL DE DRUM AL RUGBYULUI

La 26 ianuarie, la Guild Hall — un mare restaurant din centrul Londrei — se va sărbători centenarul forului conducător al rugbyului britanic. 700 de persoane au fost invitate la această festivitate.

Tot la 26 ianuarie, cu o sută de ani în urmă, în saloanele restaurantului Pall-Mall nu erau prezenți decît 32 de pasionați, reprezentînd cele 21 de cluburi, care se întruniseră spre a pune bazele lui Rugby-Union și a codifica jocul cu balonul oval, ale cărui reguli erau prea largi, dînd loc la multe interpretări și mai ales la multe incidente.

De la faimoasa ședință din 1871 nu a mai rămas decît un caiet care păstrează în scoarțele lui un document prețios : procesul verbal al adunării, în care sînt trecute cele cincizeci și nouă de articole — legile jocului — așa cum au fost ele întocmite acum o sută de ani — scrise de mînă pe o hîrtie de pergament, cum se întocmeau pe acele vremuri legile.

De atunci și pînă astăzi, au fost aduse numeroase modificări regulilor, dar totdeauna s-a procedat cu mare grijă la orice schimbare a lor, ținîndu-se seama de evoluția jocului și păstrîndu-se spiritul care a stat la baza lor.

Rugbyul a depășit de mult granițele Angliei, a fost înființată F.I.R.A., iar faptul că astăzi acest joc este practicat în peste cincizeci de țări constituie, poate, cel mai frumos dar ce-l primește forul britanic, la sărbătorirea celor 100 de ani.

România este mîndră că de jumătate de secol contribuie și ea la practica și progresul rugbyului, fiind una din țările cu cea mai veche tradiție în acest sport.

prof. Camil MORȚUN

secvențe sportive

DIN VREMEA LUI CUZA VODĂ

Numele lui Alexandru Ioan Cuza este strîns legat de unele dintre cele mai importante realizări obținute în epoca de început a sportului din țara noastră.

Încă de la începutul domniei sale, la sugestia și din inițiativa unora dintre cei mai înaintați oameni ai epocii, din rîndul cărora nu au lipsit Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Costache Negri, *și generalul* Florescu, Alexandru Ioan Cuza *a sprijinit și legiferat introducerea gimnasticii, a tirului și a scrimei în școli și în armată, contribuind decisiv la fundamentarea primelor forme organizate ale activității sportive.*

Generalul Florescu i-a propus în anul 1860, printr-un raport **„înființarea de stabilimente gimnastice la școala militară și la cazărmile mai importante"**. Raportul a obținut din partea Domnitorului Cuza cuvenita aprobare. Lipsea, însă, o **„instrucție... cu amănuntul de cele trebuitoare să învețe fiecare și modul învățării"**. Trei ani mai tîrziu, generalul Florescu supune un **„Raport la Domn"**, prin care solicită aprobarea **„Ordonanței asupra instrucției gimnastice prin corpuri și stabilimente militare"**, care **„se aprobează"** de Domnitor, la 13 septembrie 1863, devenind astfel **„reglementarie și obligatorie"**. **„Ordonanța"** (de fapt un mic manual-regulament de gimnastică militară) este tipărită în același an într-o broșură de 94 pagini, ilustrată cu 22 planșe explicative.

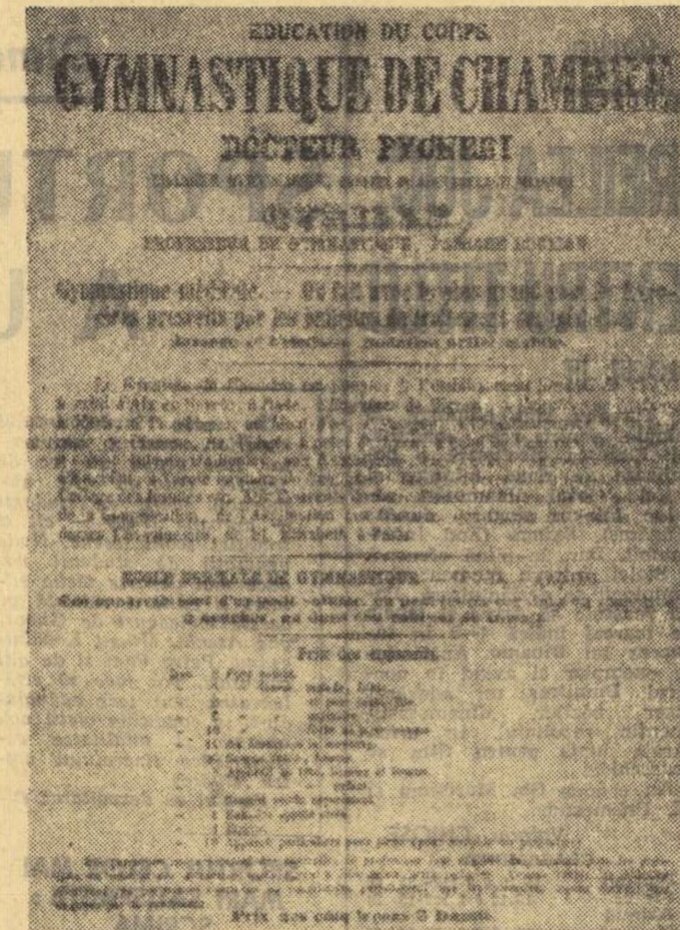
De menționat că pe lîngă o serie de **„reguli generale"**, **„exerciții mai îndeosebi proprii pentru mlădiere"** sau pentru **„dezvoltarea elementară a puterii musculelor"**, **„Ordonanța"** da numeroase indicații și pentru efectuarea unor „exerciție", intrate astăzi în sfera probelor atletice. Ni se arăta, astfel, cum trebuie alergat în **„cursele de repeziciune"**.

Doi ani după aprobarea acestei **„Ordonanțe"**, în 1865, ESTE LEGIFERATĂ INTRODUCEREA GIMNASTICII CA OBIECT DE STUDIU OBLIGATORIU în programa școlilor, în conformitate cu prevederile articolului 118 al **„Legii asupra instrucțiunii Principatelor Unite"**. Dar lipsa de profesori va face ca prevederile legii să fie aplicate cu mari întîrzieri sau doar sporadic. În schimb, **tinerii cu posibilități materiale frecventau diferitele școli** „DE ARME", în cadrul cărora activau — contra plată — maeștri străini : francezi, italieni, germani etc. Așa era, de pildă, **„Sala de arme"** găzduită în „Casa Gherasi din Piața Episcopiei", unde preda **A. Paré** (sau **Paret**), **„maestru de arme în Garda din Paris"**, care, secundat de profesorul **C. Constantiniu**, se angaja ca **„pînă în trei luni să formeze trăgători cu sabia"**. În aceeași sală, se mai preda **„scrima cu baioneta"** și chiar **„darea la semn"**. Amatorii trebuiau să suporte **„prețul abonamentului : un galben pe lună, plătit înainte"**.

Nu a fost uitată, însă, nici marea masă de cetățeni. Din inițiativa generalilor Manu și Florescu, Consiliul de Stat emite un decret care a stat la baza **„Regulamentului pentru instituirea dării la semn în România"**, aprobat de Cuza-Vodă și intrat în vigoare prin publicarea în „Monitorul oficial" nr. 273 din 10/22 decembrie 1865. **„Darea la semn generală"**, instituită prin acest regulament, reprezintă un prim concurs popular de tir, care trebuia să se organizeze anual în trei etape : comunală — la 27 iulie, județeană — la 15 august și generală (finală — n.n.) — între 24 și 30 august. În vederea... antrenamentului, **„fiecare român sau naturalizat va merge o dată pe săptămînă, duminica, a trage la semn"**, glăsuiau prevederile art. 7. Pentru ca această activitate să fie posibilă, fiecare comună trebuia să-și amenajeze — la nivelul epocii și al posibilităților — un **„poligon"**. **„Dările la semn"** comunale urmau să se desfășoare sub conducerea unui comitet format din primarul comunei și **„doi soldați în rezervă sau dorobanți"**.

Prima ediție a competiției urma să înceapă în ianuarie 1866. În noaptea de 10 spre 11 (22/23) februarie 1866, „monstruoasa coaliție" îl silește însă pe Alexandru Ioan Cuza să abdice. Evenimentele care urmează împiedică aplicarea **„regulamentului dării la semn"**, în 1866 și 1867, și astfel prima **„dare la semn generală din România"** nu se va desfășura decît la 8 septembrie 1868. Dar existența ei va rămîne pentru totdeauna legată de numele celui care a fost Cuza-Vodă.

Dorin ȘTEFLEA

EDUCATION DU CORPS
GYMNASTIQUE DE CHAMBRE
DOCTEUR PYCHERI

O afișetă volantă difuzată o dată cu ziarul „Conservatorul progresist" din 1860, prin care dr. Pycheri și profesorul de gimnastică Cyrille anunțau că predau gimnastică de cameră și chiar medicală (cu „numai" 2 ducați se puteau urma 5 lecții !)

În sportul britanic

INTRODUCEREA SISTEMULUI METRIC ȘI... NECAZURILE LUI

De la 15 februarie, Anglia își readaptează sistemul monetar pe principiul zecimal. Urmează perspectiva imediată a adoptării sistemului metric. Și dacă primul pas, al zecimalelor, consemnat în acest an, n-a afectat prea mult lumea sportului britanic, introducerea sistemului metric va restructura profund baza și suprastructura acestuia. **Operațiunile de schimbare vor fi mai lesnicioase în ceea ce privește noua exprimare metrică a recordurilor.** Nu același lucru se poate spune, însă, despre redimensionarea suprafețelor de joc, a stadioanelor, pistelor, piscinelor, a unor materiale sportive. Se poate spune, deci, că **dispariția sistemului tradițional britanic — yarzi, picioare, inches — nu va avea loc fără convulsii.**

În atletism, noul sistem metric va modifica dimensiunile pistelor de alergare, măsura săriturilor și aruncărilor.

Iată și cîteva complicații în lumea recordurilor de atletism : **orice conversiune a vechilor recorduri omologate pînă la 1/4 de inch (săriturile în lungime, prăjină, triplu) și pînă la 1 inch (aruncările de ciocan, disc, suliță) va fi aproximativă, întrucît la echivalarea — 1 inch = 2,54 cm și 1/4 inch = 0,635 cm, nu se poate evita o diferență de cîteva zecimale.** Din această cauză, recordul englez la aruncarea suliței, care este deținut de **John McSorley** (din anul 1962), **John Greasley** (1963) și **David Travis** (1968), cu aceeași cifră : 260 picioare, **la o echivalare exactă a aruncărilor celor trei recordmani l-ar recunoaște ca deținător numai pe Travis care, beneficiind doar de o rotunjire cu 0,0007 m, ar avea aruncarea de 79,26 m, în timp ce cele ale lui Greasley și McSorley n-ar putea fi rotunjite decît la 79,25 m !**

Înotul parcurge un lung drum spre generalizarea sistemului metric. Deși noile recorduri sînt omologate numai în bazine ale căror dimensiuni sînt exprimate în metri (recordurile mondiale se exprimă astfel de la 1 ianuarie 1969, în timp ce recordurile europene au fost recunoscute dintotdeauna numai în distanța în metri). Anglia nu avea în 1969 decît un singur bazin de 50 m, la Leeds. Federația de înot presează autoritățile locale să construiască noi bazine și să le schimbe pe cele vechi, începutul fiind făcut cu redimensionarea bazinului Derby din Blackpool (55 yarzi), locul obișnuit de desfășurare a campionatelor naționale.

Gîndul că tradiționalul gazon de 22 yarzi al cricketului va trebui convertit în metri, îi face să se înfioare pe adepții acestui sport, legat cel mai mult de sistemul de măsuri al vechiului imperiu britanic.

Specialiștii englezi afirmă că **în rugby și fotbal nu vor fi dificultăți de asimilare, deși regulamentul lui International Rugby Football Board este conceput numai la dimensiunile yarzilor...**

Autoritățile tenisului de cîmp s-au constituit într-o insulă izolată a opoziției. **Basil Reay**, secretar al federației engleze și, totodată, al federației internaționale de tenis, **a spus categoric : „Vom adopta sistemul metric, dar actualele dimensiuni ale terenurilor de tenis vor rămîne așa cum au fost dintotdeauna. De altfel, măsurătorile în tenis au fost exprimate numai în yarzi, picioare și inches, iar Federația internațională stipulează că regulamentul său va fi întotdeauna exprimat în limba engleză. N-avem, deci, intenția să schimbăm ceva."**

Și dacă mai amintim, fără să insistăm, schimbările ce vor trebui efectuate în industria echipamentelor și materialelor sportive, este evident că organele de resort britanice au mult de lucru în perspectiva apropiată a noilor dimensiuni metrice.

Paul SLĂVESCU

CONCURS DE FOTOGRAFII SPORTIVE DOTAT CU PREMII

În cinstea celei de a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român, Secția de propagandă a CNEFS și revista Sport organizează un concurs de fotografii artistice cu subiect sportiv, deschis tuturor fotografilor profesioniști și amatori.

Fotografiile vor înfățișa aspecte interesante din activitatea sportivă de masă și de performanță, viața sportivă din întreprinderi, școli, universități și de la sate, construcții sportive, portrete de sportivi și antrenori fruntași, aspecte spectaculoase din desfășurarea competițiilor sportive etc.

Se primesc fotografii alb-negru, cu dimensiunea minimă 18x24 cm, însoțite de clișeul negativ.

Concursul este dotat cu următoarele premii :

Premiul I	1 700 lei
Premiul II	1 300 lei
Premiul III	1 000 lei
5 mențiuni	500 lei

Fotografiile purtînd un moto vor fi trimise pînă la data de 1 mai a.c. pe adresa Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport (str. Vasile Conta 16 — București, sectorul 1) cu mențiunea „Pentru concursul de fotografii sportive".

Cele mai bune fotografii vor fi publicate în revista „Sport" și în lucrările ce se editează pentru Jocurile Olimpice din 1972.

MIC DICȚIONAR FOTBALISTIC

APĂRARE INVĂLUITĂ = „Ce e val, ca valul trece"... dacă nu rămîn goluri!
FINALIZARE = Gol literaturizat!
FLUIERĂTURI = Paraziți pe unda sonoră a fotbalului!
JUCĂTOR INDISPONIBIL = Rezervă... sub rezervă!
MORALUL ECHIPEI = ...Al doisprezecelea jucător!
ȘUT IMPARABIL = ...Gol scuzabil!

D. MAZILU

răspunde Ion Poștașu

I. VLADOIU, BUCUREȘTI. Ștefan Covaci a venit la Steaua, în 1967, după „Zürich". Ca atare, are în palmaresul său, pe lîngă cele două „cupe", și cîștigarea campionatului, ediția 1967—1968, de către Steaua. Am impresia că acesta este răspunsul pe care l-ați așteptat !

PETRE SORITOIU, ARAD. Aveți dreptate !

GHEORGHE VIRGIL DRAGUT, CIINENI-BĂI. **„Stimați redactori, să știți despre mine că sînt elev în clasa VIII-a și îmi place foarte mult sportul rege, fotbalul. Colegii mei (fotbaliștii) mă supranumesc Beckenbauer al Ciinenilor".** Chiar... Beckenbauer ? În sfîrșit, ei știu mai bine ! Rețin faptul că, în același timp, vă plac, dintre disciplinele școlare, matematica, româna, istoria, desenul și educația fizică. Poate că vi se dă și la învățătură o poreclă care să vă onoreze. Dar, iată și datele cerute în legătură cu L. Sătmăreanu, „cel mai frumos fotbalist român" : el este născut la Salonta, la 2 februarie 1944. Primul carnet de legitimare la echipa Stăruința, din orașul său natal. De aici, a trecut la Crișana — Oradea. Înainte de a veni la Steaua (în 1965), a jucat la A.S.A. Tîrgu Mureș.

IOSIF SUTH. Constat că începeți cu un reproș... muzical : **„Ionel, Ionelule, nu mă mai neglija, băiatule !"**. Vă răspund și eu în aceeași manieră : **„Nu-ți șade bine cînd plîngi !"**. Oricum, mă grăbesc să vă răspund : la atletism, nu se organizează campionate mondiale, competiția supremă în acest sport fiind Jocurile Olimpice. Dar, cum este vorba și de un sport al recordurilor, în fapt, nu o dată, avem doi... campioni mondiali neoficiali : cîștigătorul medaliei de aur de la ultima ediție a J.O. și recordmanul mondial. În speță, la săritura în lungime, Viorica Viscopoleanu a pierdut recordul mondial, care a trecut — pentru cît timp ? — în posesiunea atletei vest-germane Heide Rosendhal, dar continuă, pînă la viitoarea Olimpiadă (sperăm și după aceea !) să fie deținătoarea titlului olimpic. Ați crezut că recordul Vioricăi Viscopoleanu va dura cel puțin 10 ani. Nu trebuie să fiți deziluzionat. În materie de durată a recordurilor, s-au înșelat și vor continua să se înșele chiar și specialiști mai mari ca dv. !

MARIANA BLAJ, ZĂRNEȘTI. Mulțumiți-vă cu fotografia apărută în Almanahul „Sportul". Este greu, altfel, de procurat fotografia echipei naționale de fotbal, plus... Doru Popescu. În altă ordine de idei, voi transmite celor în drept urările dv.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren pentru boberii noștri, care, la europenele de la Königssee, au urcat pe treapta cea mai înaltă a podiumului de onoare :

Încă un succes frumos,
Și-o medalie în plus.
Tot gonind mereu în jos,
Au ajuns atît de sus !

ANDREI BABA, PITEȘTI. Tot ce pot să vă spun este că această ultimă formulă de disputare a campionatului mondial de șah — inclusiv stabilirea șalangerului lui Boris Spasski prin meciuri eliminatorii, în cadrul turneului candidaților — este cel mai echitabil. Un pronostic în ceea ce privește acest turneu este hazardat, oricare dintre candidați putînd fi eliminat din primul meci. Hotărît lucru, Bobby Fischer este favoritul acestei pasionante curse șahiste. Să nu uităm însă, că marele șahist american are un adversar capabil să-l pună... K.O. : „cumulul capriciilor sale", cum a declarat, recent, admiratorul său nr. 1, Florin Gheorghiu.

SAVU CRISTEA, COMUNA BĂLCEȘTI. Un autograf al lui Cornel Dinu, de la Dinamo ? Puteați alege un alt moment, cînd dinamoviștii erau în București. Să încerc, totuși : poate că mă reped pînă în Peru. Este bine, însă, să vă gîndiți dacă nu vă trebuie și autografele celorlalți jucători de la Dinamo, ca să nu fac drumul de două ori !

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

Bob

DICȚIONAR : BOB-ul este o sanie metalică cu care patru sportivi români au coborît spre... culmi.

INTERVIU (imaginar)

Rep. : — Cum îți explici că în manșa a IV-a echipajul vostru a stabilit un nou record al pîrtiei ?

Focșeneanu : — Gîndindu-mă tot timpul la medalie, am uitat să pun ... frînă.

ERATĂ : După marele succes obținut de Panțuru et comp., în loc de „FRSB" (Federația Română de Schi - BOB) se va citi : „FRBFS" (Federația Română de Bob FĂRĂ Schi).

FELICITARE : Imediat, după succes, noii campioni au primit următoarea felicitare :

— Bravo ! Și la cît mai multe BOB-(uri) de aur.

Semnat : RĂDUCANU

Răspuns :

— Mulțumim. Iar ție, tot în campionatul european, îți dorim cît mai puține... BOABE.

Semnat : PANȚURU

p. conf., **Eugen POPIȚĂ**

VARIETĂȚI

Ideea salvatoare

Pe stadionul din orașul Santa Marta (Columbia) se disputa un meci de campionat, între formația locală Union Magdalena și echipa Deportivo. Meciul se apropia de sfîrșit, iar scorul era 0—0, fapt care începuse să nemulțumească pe nervoșii suporteri ai clubului local. Atmosfera devenind tot mai încărcată, arbitrul întîlnirii i-a chemat pe cei doi căpitani și le-a propus următoarele : el va prelungi meciul pînă ce gazdele vor deschide scorul, însă în protocolul jocului va trece rezultatul de pe teren : 0—0.

Zis și făcut : în minutul 92, fotbaliștii de la Union Magdalena au înscris, spre marea bucurie a suporterilor, care, după ce i-au aplaudat pe jucători și pe arbitru, s-au împrăștiat liniștiți pe la casele lor.

Cum a reacționat la acest fapt ieșit din comun Federația de fotbal a Columbiei ? Ea a validat rezultatul de 0-0 înscris pe foaia de arbitraj, a hotărît că arbitrul a procedat foarte bine în acele condiții dificile, subliniind, totuși, că respectivul cavaler al fluierului nu va mai fi trimis să conducă meciuri în orașul Santa Marta !

Urmașii lui Sherlock Holmes

În ultimul timp, echipa Sporting din orașul Charleroi a pierdut meci după meci în campionatul belgian. Conducătorii echipei, ajungînd la concluzia că jucătorii nu prea își dau silința la antrenamente, și, ce e mai grav, nu duc viață sportivă, au luat o primă măsură și anume angajarea unor... detectivi, care să urmărească modul cum își petrec timpul liber fotbaliștii. Detectivii vor urmări comportarea sportivilor în cafenele și baruri, precum și ora la care aceștia se înapoiază acasă.

Nu sînt excluse nici vizite la casele fotbaliștilor, după ora 22. Rămîne de văzut dacă în urma acestor măsuri situația în clasament a echipei Sporting se va îmbunătăți...

„VAGONUL SPECIAL"

În acea dimineață de mai, peronul Gării de Nord, de obicei întunecat și afumat, părea mai luminos ca în alte dăți, deși urmele războiului erau încă vizibile pretutindeni. Poate că la această impresie contribuia nu numai dărnicia soarelui și albastrul limpede al cerului, ci și veselia numerosului grup de sportivi ce-și luau rămas bun de la rude și prieteni. Era prima delegație sportivă reprezentativă, de după război, ce urma să pornească peste cîteva minute spre Paris, unde era invitata F.S.G.T.-ului. Delegația cuprindea fotbaliști, rugbyști, atleți și boxeri. Printre ei, celebrități ale epocii, dintre care citez la întîmplare : Petschowschi, Farmati, Moina, Pîrcălăbescu, Ascanio Damian, Fiat *și alții.*

Vagonul de dormit, care ni se părea frumos și primitor, ar stîrni astăzi zîmbete ironice. Acesta fusese improvizat la atelierele Grivița, dintr-un vagon de clasă. Era însă curat, emanînd un puternic miros de mușama proaspătă și motorină.

...La Arad, facem o escală mai mare, în vederea aprovizionării, deoarece pe vremea aceea nu putea fi vorba de diurne sau vagon restaurant, după care ne continuăm călătoria.

Budapesta ne întîmpină, apoi, cu răni adînci și încă proaspete. Cîteva ore de staționare aci ne permit chiar și o „înviorare", improvizată pe peronul gării, spre uimirea pasagerilor, nefamiliarizați cu mingea țuguiată a rugbyștilor, care circula cu îndemînare din mînă în mînă pe după stîlpii gării... O masă caldă, la un restaurant din apropiere, ne reface fizic și moral. Pornim mai departe cu cîntec și voie bună. Și iată, în zare, maiestuoasa Vienă. O recunoaștem după măreția turnului celebrei catedrale Sf. Ștefan. Peronul Gării Centrale este însă rece și pustiu, ca un cimitir. Puținii călători, în special refugiați și dezrădăcinați care se întorceau acasă după lungii ani de pribegie ai războiului, nu erau prea vorbăreți. Coborîm totuși, atrași de reclamele restaurantului gării. Cruntă decepție ! Acesta era gol, ca după o invazie. Nimic în afara cîtorva sticle colorate.

FILE ÎNGĂLBENITE

Această mică și primă decepție avea să se amplifice însă, curînd, prin comunicarea șefului de gară, care ne încunoștințează cu gravitatea de rigoare, că vom rămîne garați pe o linie moartă, deoarece „vagonul nostru special" nu întrunea condițiile tehnice prevăzute în niște „sacrosante" regulamente internaționale, pentru a fi atașat la expresul Viena—Paris. Toate insistențele regretatului Petschowschi, care stăpînea perfect limba germană, s-au lovit de cunoscuta intransigență în respectarea regulamentelor. Panica începuse să ne cuprindă. 50 de oameni dintr-o țară străină, fără bani, fără relații. Nu era de glumit. Și timpul trecea. Mai rămăseseră vreo 30 de minute pînă la plecarea faimosului expres, ce nu voia să se cupleze cu o rudă atît de săracă, cînd cineva, în tot cazul cu virtuți de fin psiholog, a strecurat discret purtătorului de cuvînt al delegației noastre un voluminos pachet de specialități culinare românești. Oferit simplu și fără ceremonial, ca o mică „amintire", acesta avea să înfrîngă cerbicia (de altfel pe deplin justificată) a funcționarului gării centrale vieneze. Și urmarea a fost că s-a trecut imediat la atașarea vagonului nostru. Strîngem mîna binefăcătorului și ne continuăm aventura... O oră, două, trei trec pe nesimțite. Privim cu viu interes măreția Alpilor înzăpeziți, apele repezi și tumultuoase, viaductele amețitoare, castelele medievale, aruncate pe cîte un vîrf de stîncă, cirezile de vaci grase. Ineditul peisajului restabilește optimismul. În fond, nici nu mai aveam mult de mers : încă o zi și o noapte.

Seara se așterne pe nesimțite. În zări sclipesc lumini fugare din sătulețele cochetului Tirol. Dar ce se întîmplă ? De sub vagon încep să zboare scîntei. La început puține și apoi din ce în ce mai multe. Nedumerirea și apoi panica pătrund în rîndurile noastre.

— Nu-i nimic, fraților, nu vă speriați, ne liniștește Bombi Zamfir, lăcătuș la Grivița Roșie și component al reprezentativei de rugby.

— Cum nu-i nimic. Nu vezi că luăm foc ? ripostează pripit un panicard.

— Să vedem, răspunde Bombi, liniștit...

Și, pe moment, colegii calmului nostru interlocutor improvizează o „consultație" din mers. Se deschide o ușă în abisul de smoală al nopții, iar unul dintre „vlăjganii" echipei de rugby, ținut de picioare de doi dintre coechipierii săi, se apleacă, în viteza amețitoare a trenului, sub scara vagonului, a expresului.

— Hm... Nu-i prea bine, conchide acesta laconic, după ce revine.

— S-au încins lagărele, fraților !

La prima gară, vajnicii ceferiști din echipa de rugby, însoțiți de cîțiva rapidiști din echipa de fotbal, se reped după găleți cu apă, pentru răcire. Se aplică chiar comprese cu saci uzi. Pornim din nou. După puțin timp, aceeași poveste. Iar scîntei, iar gară, iar comprese. Bineînțeles, nu se doarme toată noaptea. Vagonul este plin de fum și de miros de fier încins... Oare vom ajunge la destinație ? se întreabă cîțiva. Alții blestemă în gînd pe binefăcătorul nostru de la Viena pentru abaterea de la regulament. Oricum, Viena era mai aproape de casă...

Soarele răsare peste un peisaj de vis. Ochii noștri obosiți de nesomn sorb minunatul peisaj helvetic. Ajungem în frumosul Zürich, de pe malurile lacului cu același nume. Contrastul dintre regiunile pustiite de război și înfloritoarea Elveție, adăpostită în neutralitatea ei călduță și mănoasă, era evident. O curățenie impresionantă, multă liniște și flori. Totul sclipește : gara cochetă, peluzele cu iarbă, aleile cu pietriș alb, mesele din restaurant. Totul alb, strălucitor de alb, ca într-un sanatoriu de lux. Pretutindeni, automate. Automate pentru flori, pentru ciocolată, limonadă, fructe. Tot ce dorești, cu o simplă piesă și un apăsat pe buton. O mie de plăceri cu o simplă piesă. Dar noi nu o aveam. Mai din plictiseală, mai din curiozitate, băieții se uită la aparate, mai apasă ici, colo, pe cîte un buton și, la un moment dat, exact ca în filme, dintr-un automat încep să curgă batoane de ciocolată „Suchard".

Ne împrăștiem în grabă ca potîrnichiile, salvați de șuieratul prelung al locomotivei care, pornind, simplifică lucrurile... spre hazul și satisfacția tuturor.

Comentariile și glumele ce urmează mai atenuează grijile cu privire la beteșugurile vagonului nostru „special". De altfel, după cîteva ore, ajunși pe teritoriul Franței, la Montpellier, prin bunăvoința funcționarilor de la S.C.F.F., vagonul nostru e izbăvit de cruntele sale suferințe, prin scoaterea lui la... pensie.

Ne continuăm călătoria, privind cu regret spre vagonul pe care l-am îndrăgit totuși în acest voiaj și care rămînea solitar, abandonat, pe o linie moartă, străină...

Ion BALAȘ

Din albumul cu amintiri